

ובדברבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד

פניני הלכה

מדיני ריסוק שלג או ברד או קרח בשבת
מתוך ספרו החדש של

הרה"ג משה רצאבי שליט"א

בנין משה על הלכות שבת (פ"ב ה"א וה"ה)

אין מרסקין בשבת שלג או ברד או קרח, דהיינו לשברם לחתיכות דקות כדי שיזובו מימיהם^[1]. ודבר זה אסרו חכמים. יש אומרים משום גזירה שמה יסחוט פירות העומדים למשקים^[2]. ויש אומרים משום שדומה למלאכה שבורא המים האלו^[3].

[א] רמב"ם פרק כ"א הלכה י"ג. שלחן ערוך סימן ש"ב סעיף ט'. ומה שכתבנו או קרח, כן מתבאר בדברי הפוסקים שנעתיק בסעיפים הבאים. ודעת רבי בנימין המובא בשבלי הלקט סימן פ"ה דמים שנקרשו ונעשו קרח מרוב הקור מותר לרסקן, ודוקא שלג וברד אסור משום שהוא מוליד משקה שלא היה בעולם, וכן מצדד מדנפשיה בערוך השלחן סעיף כ"ה, יחידיאי נינהו נגד כל הפוסקים (כמעט) ראשונים ואחרונים:

[ב] טעם זה כתב בחידושי הרשב"א בשבת דף נ"א ע"ב. וכן כתבו עוד ראשונים. וכן דעת הרמב"ם שם וכמו שכתב הרב המגיד *המשך בעמוד הבא*

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו (ויקרא כה. לה)

פרש"י: והחזקת בו. אל תניחנהו שירד ויפול, ויהיה קשה להקימו, אלא חזקהו משעת מוטת היד. למה זה דומה, למשאוי שעל החמור, עודהו על החמור, אחד תופס בו ומעמידו, נפל לארץ, חמשה אין מעמידין אותו, עכ"ל.

והרב אור החיים הקדוש פירש פרשה זו על הנשמה שבאדם וז"ל: פרשה זו תעיר האדם על רוח ה' אחינו אשר שכן בתוכנו, ואמר כי ימוך אחיך שהוא רוח החיים אשר נטע בתוכנו לחיותנו, אם ראה האדם כי לא האיר בתורה ולא במצות כי אין עני כי אם מן התורה והמצות, ומטה ידו והחשיך אורו והודו, עמד פירוש לצד היותו עמך הוא שנתמוטט, שזולתך היה אורו מאיר מסוף העולם ועד סופו, ותמצא שיבקש ה' להחזיר לו הרוח כאשר נתנה כאומר (קהלת יב. ז) והרוח תשוב וגו' ואמרו ז"ל (שבת קנ"ב) תנה לו כמו שנתנה לך, ויצו ה' והחזקת בו פירוש שיתחזק לשוב בתשובה להשיבו למכונו, כי אין לך דבר המעמיד לרוח החיוני במקום גבוה כתשובה, וכו', יעו"ש באורך.

ואפשר לפרש פרשה זו, על אדם שרואה חברו הולך ופוחת בתורה וביראה, שעליו לתמוך בו ולחזקו בטרם יפול. שאחר שאדם נופל לבירא עמיקתא, קשה מאוד להוציאו, שמסובב הוא בכל מיני טומאה ותאוה ב"מ. משא"כ כשכושל מעט, עם דחיפה קטנה של אהבה וחיבה, מקבל כח לשוב למוטב לדרך הסלולה.

ומטבע האדם לקיים דבר זה, באדם שאינו שאר בשרו, ונותן און והון לקרבו לתורה באהבה ובחיבה. אך כשמדובר בבני ביתו, קצרה נפשו, ובמקום להרבות אהבה ואחווה, מרבה הוא תואנה ואניה, כעס ריב ומצה, ואש המחלוקת בוערת ואין ידו משגת, כי במחלוקת משני הצדדים יהיו הרוגים ולכל הפחות פצועים, ר"ל. ויש כאלו שמוכנים לשלם עבור אנשים אחרים הון רב ע"מ שיקרבו בניהם לתורה, אך כשמבקשים מהאב עצמו לעשות הוא בעצמו בגופו דבר מה לקרב בנו, נעצר ואומר 'אני לא מסוגל' או תשובות אחרות. וזה הדבר היפך האמת. שהרי אדרבה, התורה צייתה 'מבשרך אל תתעלם', 'עניי ביתך קודמין', ואין עניות כעניות התורה. ועל אברהם אבינו נאמר 'כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו', ולא נאמר 'כי ידעתיו שמפיץ יראתי בחוצות', על אף שזה היה עיקר תחילתו שלאברהם שהפיץ ידיעת ה' ברבים, והרבה בדבר זה עד למאוד גם אחר לידת יצחק כידוע.

ושורש דבר זה קורה מפני כמה סיבות וכאן נמנה חלקן. האחת, שהיכן שמוטל על האדם יותר חובה ומצוה, הסטרא אחרא נלחם שם יותר ויותר. נוסף לזה, כאשר בנו של אדם אינו שומע לו, מרגיש האב כפיות טובה גדולה מבנו, שהרי הוא זה שהביאו לעולם והוא זה שגידלו וחיתלו ועושה לו כל צרכיו, והכל נהנה מאביו, ועכשיו אינו שומע לו. ועליהם נוסף, כאשר האדם רואה בנו שאינו הולך בדרך הישרה, מתבייש הוא במעשיו, כי הכל אומרים זה הוא פירות חינוך הוריו. וכאשר אדם מרגיש כך, אינו פועל משכל אלא מרגש והתוצאות ידועות לשמצה.

על כן יהא האדם חכם, ויזכור שמבחנו ותיקונו הוא בנו, ולפוס צערא אגרא, וכבר בעת שרואה בנו צולע על עמדו, יסייעו בחיבה ואהבה, וירעיף עליו שבחים טובים על מעשיו הטובים, וממילא כשיאמר לו הדברים הטובים יקטן בעיניו ובעיני בנו מעשיו הצולעים, וכך ימשך לבב בנו למסילה העולה, לעשות רצונו כרצון בוראו, אכ"ר.

יתגרו משפע בריכה העליונה, העובדים נאמנה במסירות מופלאה, באהבה רבה ובשמחה גדולה

צוות המחנכים הרבנים והגנות הי"ו יהא רעוא שיראן ברכה והצלחה במעשה ידיהם, וירוצו לעשות רצון קונם כל יוצאי הלציהם, ולא תהיה פרץ ויוצאת בכל תלמידיהם, ואנשר ועושר וכבוד ישרו בכל בתיהם, אמן

מרבני הקהילה

הרה"ג שאול אחרק שליט"א
רב ק"ק יתפארת זכריהו אלעד ת"ז

קלה הקדמת רפואה למכה מן הריפוי שלאחר המכה
הכתוב אומר: "וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו" (כ"ה ל"ה).
"והחזקת בו - אל תניחחו שירד ויפול ויהיה קשה להקימו, אלא חזקהו משעת מוטת היד, למה זה דומה למשאוי שעל החמור עודהו על החמור אחד תופס בו מעמידו, נפל לארץ חמישה אין מעמידין אותו". (רש"י).

"כי ימוך רעך" לא נאמר כאן - אומר הגר"מ רודמן זצ"ל בספרו "זכרון מאיר" אלא "אחיך" כדי ללמד על דרגת הדאגה לזולת הנדרשת מן האדם. התורה מצוה אותנו להתייחס אל כל אחד כאילו אחינו הוא, ומכיוון שכך היא גם אומרת "והחזקת בו" כלומר תמוך בו טרם נפילה. "עדיפה החשת עזרה לאדם שעדיין לא נפל על פני הצלת מי שכבר נפל".

בהנהגה זו של "והחזקת בו" בא לידי ביטוי טוב לבו של האדם במידה רבה יותר מאשר בעזרה למי שכבר נפל. עזרה לנופל לפעמים נובעת מאהבה עצמית, שאינו יכול לראות אדם נופל ושובב, מה שאין כן מי שבא למנוע נפילתו של השני. הוא בודאי עושה זאת מתוך מניעים טהורים של חסד ורחמים, לפי שקודם הנפילה אין עדיין סיבה להתעוררות הרחמים הטבעיים.

מכאן נובל ללמוד ק"ו בנוגע לעזרה לזולת בעניינים רוחניים, בין בנוגע לחינוך ילדים ותלמידים ובין בנוגע להשפעה יסוד רוחני לכלל בני האדם. אין להמתין עד שיפול הנופל ורק אז להחליף לעזרתו, אלא יש לחזקו ולעודדו בעוד מועד לבל ימעה, ימוט ויפול. אם נניח לו להתמוטט יקשה מאוד להקימו, ואז לא רק חמישה אינם מעמידים אותו אלא לעיתים אפילו מאה.

הוא הדין גם לגבי הזהירות בתיקון נפש האדם עצמו. יש להיזהר ולתקן כל טעות בהקדם האפשרי בעוד הפגם קטן ואינו אלא בראשיתו. באותה מידה יש לאדם גם להשמר מכל התחלה של דבר רע, על דרך שאומרים: "השמרו לכם פן יפתה לבבכם" (דברים י"א) אחר כך "וסרתם" כשהשלב הבא הוא "ועבדתם אלקים אחרים" עד שמגיע ל"והשתחיתם להם", ר"ל. שבת שלום!

בדרכיהם אתהלך...

מה עושים כשהרבנים חלוקים ונגרם נזק למי מהצדדים (היד)

מיד מרי יחיא יצחק הלוי ששימש כראב"ד ביקש מהרבנים לעיין בבית הכסות שמחט תחובה בו, וכל אחד יאמר את דעתו. אחרי שהתבוננו בספק, הציע מרי עמרם קורח לשים את בית הכסות במים חמים שאין היד סולדת בהם למשך שעה, ורק לאחר מכן נוכל לפסוק ולדון דין אמת לאמתו. לאחר ששהה משך שעה במים, בדקו את בית הכסות, ונשאר כמו שהיה. ענו כולם פה אחד ואמרו כשר, מפני שאם היה חלב היה נמס. ועל כן אמרו למרי יוסף סעיד אלגרידי תוכל לנסוע, ותאמר למרי חיים קאפח ומרי סעיד אלבטייל שבדקנו וראינו שזהו עור בית הכסות וכשר, וידינו תכון עמכם. אמר להם אבא מרי איני זו מכאן עד שתתנו בידי כתב בחתימת ידכם. שעל מנת כן שלחנו בתנאי שאביא דברים שבכתב, שעליהם אין עוררין ואין יכולים להכחישם. ענה מרי יחיא יצחק ואמר טוב הדבר אשר דברת, מחר בעה"ת בבוקר תקבל מכתב חתום על ידינו, ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום. למחר קיבל את המכתב מהם. וברכו איש לרעהו כיאה לתלמידי חכמים. והירבה לעשות מרי יחיא יצחק, לתת למרי יוסף סעיד אלגרידי צידה לדרך ולברכו בברכה הנהוגה בפי כל יהדות תימן, אלדיים יהיה עמך.

המשך בעמוד הבא

תפארת בנים

בשמחה של מצוה לכבוד התנא רשב"י זיע"א

אזרח חיה!
תבה הכתבה באות פסוק
ג פעמים, ונקודה שוה,
אך קראתה פעם אחת שונה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת דוד בן יאיר
והודיה בת אוריאל
אהרן בתשכחע"י

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

והר"ן שם. ועיין בזה בהרחבה בפסקי מהרי"ן סעיף ק"ח (מתשובותיו פעולת צדיק חלק ב' סימן קנ"ח):
[ג] כן כתב רש"י בשבת שם ועוד ראשונים.
בקבוק שתיה שהיה ב"פרזיור" וקפא כל המשקה שבתוכו, ועתה הוציאוהו ורוצים לשתות ממנו, אין לנענע את הקבוקב כבח מצד לצד או להכות עליו, כדי שיתרסק המשקה הקפוא שבתוכו לחתיכות קטנות ויזובו מימיו ויוכל לשתות. וראוי להחמיר בזה גם אם היה מקצתו קפוא ומקצתו אינו קפוא.^[1]
[1] פשוט, שזהו בכלל מרסק בידים, ועל פי המבואר בסעיפים הקודמים. וכ"כ בפסקי תשובות דף תקמ"ב ובדף תקמ"ז.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
ואחזינה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

ימין מקרבת ושמאל מקללת

מפורסמת לכל מעלת ק"ק תימן אשר שימרה גחלת התורה בקדושה ובטהרה. אך כבר אמרה תורה 'אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא' (קהלת ז: כ), כ"ש מתי ההמון שהיצר הרע נמצא אצלם בכל מקום ובבחינת 'לפתח חטאת רובץ', וע"כ לא היה אחד מיני אלף שלא נהג כשורה ולקח את שאינו שלו. אולם כאשר היה חשש מסוים לאדם שמא ספריו יעלמו ע"י מאן דהו, מה עשה למנוע זאת?? היה כותב בספר בחרוזים דברי ברכה ללומד בספריו, ומאידך דברי חרס וקללה וכיו"ב למי שאינו משיבו. אך כאן לא נעלה מזה העניין אלא מן הדומה לו, מהנהגת חכמת אבותינו, מצד אחד מברכים למי שמחזיר אבידה לבעליה, אך מאידך גיענו ענשו.

והנה לפנינו (אחד מיני רבות) מה שכתב הרב יחיא עומייסי זצ"ל בדרך אגב בתוך איגרת תוכחתו לצאן מרעיתו (פעולות צדיק עמ' נ) וז"ל: הקהל הקדוש, אחינו חמדת לבבינו, המקום ב"ה גיעכם למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתינו לשלום.

באמת רבותי כי כמעט נראה לנו בעין שכלנו כי לאהבת תוכחתנו, לשמוע גערת חכמים מלשמוע שיר כסילים וכו'....

ואגב אחלה פניכם לשאול את בניכם ובנותיכם ונשותיכם על סכין המילה אולי תמצא באמתחותיכם, מי שמחזירנה ברכות יהיו לו לעטרה, והמעלימנה ישים סכין בלועו.

המקום ב"ה ירום לרחמכם, ויגער בשטן מלפתות אתכם, וישמיד אויבכם ושונאיכם ומכל צרה ונזק יציל אתכם אכ"ר. בס' עזי וזמרת יה.

ב"ד הי"ו. א"ה. על זה וכיו"ב אמר החכם מכל אדם 'החכמה תחיה בעליה' (קהלת ז: יב).

מאיר עינינו ומיישר אורחתינו

מ"ן הגאון הגדול נשיא המוסדות

רבי יצחק רצאבי שליט"א

אשר פוקח עינינו לשום דרכינו ולתקן מעשינו.

ועל כן באנו בזאת להבהיר שבלא משים אירע שנכנסו בעלונים שלנו שמות לא רצויים, ובפרט בעלון קודש האחרון שם של אחד שאיצטלא דרבנן ליה, אך קודשא דקודשין דאורייתא לית ביה, והוא מאנשי הכת דבזין לרוזין עילאין ושמירין ב"מ.

וה' ב"ה יצילנו מכל שגיאה ומגינה, שלא יפול בידינו ח"ו ממשול או הבנה לא נכונה, אכ"ר

ואיש כי לא יהיה לו גואל (ויקרא כה: כו)

זה תלמיד חכם שאינו צריך מוכית, על דרך אמרם זכרונם לברכה, אם ראית חכם שעבר עבירה ביום, אל תהרהר אחריו בלילה, שמא עשה תשובה, ויש לומר ודאי עשה תשובה. וזהו אמרו והשיגה ידו, על ידי תורתו. ומצא לעצמו כדי גאולתו.

ולא זו אף זו, כי ישוב מאהבה, לא מיראת העונש, כי תורתו מדריכתו בדרך ישר, ואז עונו יחשב לו ליכות, כמו שאמרו על פסוק מור ואהליות קציעות כל בגדותיך, ואוקמוה רבנן בשב מאהבה. וזהו אמרו והשיב את העודף לאיש אשר מכר לו.

או שמא יש לומר באופן אחר, והוא על דרך מה שכתב הרב האר"י זלה"ה כי האדם מורכב מטוב ורע. וכשמוכח לאדם ואינו מקבל תוכחתו, אז צד טוב של אדם הנוכח נעתק אל המוכח, וצד הרע של מוכח נעתק אל הנוכח. וזהו שאמר כאן ומכר מאחזותו, שהוא צד הטוב שלו. ואם חוזר בו ושב בתשובה, אז ובא גואלו, זה הקדוש ברוך הוא, ומחזיר לו חלק הטוב שלו, וזהו ומצא כדי גאולתו.

אל תקח מאתו (ויקרא כה: לו)

א"ל ת'קח מ'אתו. ראשי תיבות אמ"ת. שמא יש לומר שרמז בכאן שכל המלוה ברבית כאלו כופר בהקדוש ברוך הוא הנקרא אמת, דכתיב וה' אלדיים אמת. והענין, שמורה בזה כאלו אין הקדוש ברוך הוא מסלק השגחתו ממנו, ומסלק אות אל"ף מאותיות אמ"ת, ונשאר מ"ת, שאינו קם בתחיית המתים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה.

ואמר ויראת מאלדיך, כי על ידי הרבית הוא גוזל את חברו מה שנתן לו יתברך. הרי שתי עבירות, כופר בהשגחה, וגזול את חברו מה שנתן לו יתברך להתפרנס בו. ולזה סמך וחי אחיך עמך, רצה לומר על ידי מה שאתה ומלווה ברבית, אתה נוטל חיותו ממנו. לפיכך צריך לזהר במאד מאד, ועליו תבא ברכת טוב.

(מנחת יהודה' למהר"י גיזפאן זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

המשך מהעמוד הקודם

בדרך נתעכב מרי יוסף סעיד אלגרידי בעיר דמאר ולן אצל קרובו מרי יחיא אלגרידי זצ"ל ששאלו מאין בא. והשיב שבא מבית הדין צנעא, וסיפר לו את כל המעשה ואת כל הקורות אותו. כמו כן הראה לו את תשובת בית הדין. גם סיפר לו שהיתה מחשבה בבית הדין בירים, להביא את הספק לבית הדין בדמאר, אלא שמרי חיים קאפח העדיף להעביר את העניין לבית דין בצנעא. אמר לו מרי יחיא אלגרידי, טוב עשה מרי חיים ששלחך לבית דין צנעא, כי אני לא הייתי יושב בדין בעניין זה, מאותה סבה שהעלה מרי חיים קאפח. מכל מקום ידי תכון עמכם, ועם בית דין שבראשו עומד מרי יחיא יצחק וחבריו הנוכחים במכתב הזה. מיד מרי יוסף סעיד אלגרידי ביקש ממרי יחיא אלגרידי לצרף את חתימתו למכתב של ביה"ד בצנעא. וכך היה, מרי יחיא צרף את חתימתו, ובוה נשלמה המלאכה במלואה.

בהגיע מרי יוסף סעיד אלגרידי לירים הגיע גם מורו ורבו מרי סעיד אלבטייל מכפר עראס, ושניהם נכנסו יחד לביתו של מרי חיים קאפח. קראו את פסק הדין שהביא אבא מרי מצנעא והיתה שמחה גדולה שיצא דין אמת לאמתו. אך מרי חיים קאפח שאל את מרי יוסף סעיד אלגרידי, מה פשר חתימת מרי יחיא אלגרידי. ענה לו, מאחר שאני לנתי אמש בדמאר בביתו של מרי יחיא, ושאל אותי אודות נסיעתי לצנעא, מסרתי לו את המכתב שקבלתי מבית דין צנעא, וקרא אותו ואמר שזה דבר נאה ומתקבל. ואז בקשתי ממנו שיחתום גם הוא על פסק הדין. מרי חיים קאפח קיבל את תשובת מרי יוסף סעיד אלגרידי בהבנה ובשביעות רצון.

תוך כדי שיחה בין שלשת הרבנים אודות נסיעה זו, שאל מרי יוסף סעיד אלגרידי מה עשו בהעדרו בקשר לבשר שחולק בין הציבור שקנו מאותו שור? והשיבו מרי חיים קאפח ומרי סעיד אלבטייל שהודענו לכלל רוב הציבור שנטו אחרי המתירין לצלות את הבשר וליבשו עד בוא שלוחא דרבנן מצנעא. ועכשו שבאת עם פסק הדין, נודיע לציבור ביום שבת, יאכלו עונים וישבעו. ולא להא לא אחרי האוסרין, נצטרך לדון בדבר ולחייב את הרבנים שאסרו שלא כדיון, לשלם להם את הפסד. אלה הדברים, ואלה רבני תימן הקדושים והטהורים הישרים והתמימים, שנהנו מיגיע כפם ולא עשו את התורה קרדום לחפור בו, אשרם ואשרי חלקם.

(איש ימיני ח"ג עמ' קצט)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

בשמחה של מצוה לכבוד התנא רשב"י זע"א, שירים וריקודים וארטיקים לצגן הרוקדים

הנהלת התלמוד תורה צוות המחנכים, ההורים והתלמידים מקבלים בכרחה, את בואו של מרן נשיא המוסדות הגאון הגדול, אשר מפיו אנו חיים, ומימיו אנו שותים, לשבות בעירנו בשבת הקרובה. יבורכו מפי עליון כל העוסקים במלאכה, ומזכים את העיר ותושביה.

חכמי תימן

הרב **אברהם ב"ר אהרן מנזלי** זצ"ל נולד בשנת ה'תק"י"ב לערך. משנת ה'תקס"ט שימש כדיין בב"ד צנעא בראשות הראב"ד רבי יוסף אלקארה ז"ל. נפטר בשנת ה'תקפ"ז.

התודה...

ו הברכה...

לאניש היקר והנעלה, אשר מהונן מפריש ליהנות את תלמידי התלמוד תורה, וזכותו מחלקים ארטיקים לרוב לעמלי המבצע, והוא שוכן לו בצנעא בעפולה וחפץ בעילום שמו הי"ץ ימלא ה' ביה כל משאלות לבו לטובה להרבות ולהגדיל ערבתי, ויראה בנים ובני בנים רבים כחול ימה, העוסקים בתורה לשמה ויראתם מרובה, יושבי על מדין כשגט יהודה, מתוך אשר ועושר אריכות ימים ושנים ובריאות איתנה ונהורא מעליא, אכ"י"ד.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

צדיק בא לעיר

בעזה"ת בשבת קודש פרשת בחוקותי ישבות בעירנו מרן הגאון הגדול

הרב **יצחק רצאבי** שליט"א

פוסק עדת תימן

איש שמת הכר מזכה

של נכדו **נתנאל נ"י**

בן הגאון הרב **משה רצאבי** שליט"א רב ק"ק "פעולת צדיק" - אלעד

סדרי התפילות יתקיימו בבית הכנסת "פעולת צדיק"
רח' רבינו סעדיה גאון פינת רח' המאירי

שה"ש-מנחה עש"ק 18:15	שיעורו של מרן שליט"א
דרשת מרן 19:15	בהלכה 15:45
שחרית הודו 6:50	מנחת שב"ק 17:00
געלה 11:45	ערבית מוצ"ש 20:05

הפעולה באמצע

רבני ק"ק תימן אלעד שליט"א ונבחרו ציבור הי"ו

בברכת ברוכים הבאים בשם ה' הנהלת ק"ק "פעולת צדיק"

לזש"ק
יובלבנדוד ורות
בתזכרה

לזש"ק
שלוםבןיעקב ומירב
טליהבתמנשה